

*«Dziś, jeśli głos Jego usłyszycie,
nie zatwardzajcie serc waszych!» (Hbr 4, 7)*

Vox Domini

„GŁOS PANA” Pismo ewangelizacyjne nr 2 (101) 2005 ISSN 1232-7492

<http://www.voxdomini.com.pl> e-mail: biuro@voxdomini.com.pl

«Chwila mojej rozłąki nadeszła. W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiarę ustrzegłem. Na ostatek odłożono dla mnie wieniec sprawiedliwości, który mi w owym dniu odda Pan, sprawiedliwy Sędzia... Pan stanął przy mnie i wzmocnił mię, żeby się przeze mnie dopełniło głoszenie Ewangelii i żeby wszystkie narody je posłyszały; wyrwany też zostałem z paszczy lwa. Wyrwie mię Pan od wszelkiego złego czynu i wybawi mię, przyjmując do swego królestwa niebieskiego; Jemu chwała na wieki wieków!

Amen.»

2 Tm 4

JAN PAWEŁ II

1920-2005

KALENDARIUM ŻYCIA I PONTYFIKATU (1)

18 maja 1920

W Wadowicach urodził się Karol Józef Wojtyła, syn Karola i Emilii z Kaczorowskich. Ojciec, oficer w austriackiej administracji wojskowej, po odzyskaniu niepodległości służył w stopniu porucznika w Powiatowej Komendzie Uzupełnień.

20 czerwca 1920

Ochrzczony w kościele parafialnym w Wadowicach przez ks. Franciszka Żaka.

Wrzesień 1924

Starszy brat Karola, Edmund opuszcza dom rodzinny udając się na studia medyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim.

15 września 1926

Karol rozpoczyna naukę w szkole podstawowej.

13 kwietnia 1929

Umiera matka Karola, Emilia Wojtyłowa.

Maj 1929

Przyjmuje pierwszą Komunię świętą.

Wrzesień 1930

Przechodzi do I Gimnazjum Męskiego im. Marcina Wadowity o profilu klasycznym.

5 grudnia 1932

Starszy brat Karola, Edmund Wojtyła, lekarz szpitala w Bielsku umiera w wieku 26 lat, po zarażeniu szkarlatyną od pacjentki.

Jesień 1934

Karol zaczyna występować w miejscowych przedstawieniach teatralnych.

Luty 1936

Rozpoczyna intensywną współpracę z

polonistą, awangardowym reżyserem teatralnym Mieczysławem Kotlarczykiem, późniejszym twórcą Teatru Rapsodycznego.

6 maja 1938

Książe metropolita Adam Stefan Sapieha wizytuje gimnazjum im. Marcina Wadowity w Wadowicach.

Maj 1938

Karol przyjmuje sakrament bierzmowania.

14 maja 1938

Przystępuje do egzaminu dojrzałości. Na maturze: język polski, język łaciński, język grecki. Ze wszystkich przedmiotów uzyskał oceny bardzo dobre.

Sierpień 1938

Wrz. z ojcem przenosi się do Krakowa, gdzie rozpoczyna studia na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Wiosna 1939

Powstaje pierwszy tomik poezji Karola pt. *Psalterz Dawidów /Księga Słowańska/* znany również jako *Renesansowy psalterz*.

Lipiec 1939

Przechodzi szkolenie wojskowe Legii Akademickiej w Ożomili.

1 września 1939

Wybuch drugiej wojny światowej.

6 listopada 1939

184 profesorów Uniwersytetu Jagiellońskiego zostaje aresztowanych i wywiezionych do Sachsenhausen. Karol Wojtyła rozpoczyna konspiracyjne studia i działalność w podziemnym ruchu oporu. Bierze udział w przygotowaniach i wystawieniach nielegalnego teatru.

28 grudnia 1939

W liście do Mieczysława Kotlarczyka informuje przyjaciela o ukończeniu poematu dramatycznego *Dawid*.

Luty 1940

W salezjańskiej parafii na Dębnikach poznaje Jana Tyranowskiego, który wprowadza go do młodzieżowego Koła Żywego Różańca oraz w świat dzieł hiszpańskich mistyków, m.in. św. Jana od Krzyża.

Wiosna – lato 1940

Powstają dramaty *Hiob* oraz *Jeremiasz*.

Karol Wojtyła rozpoczyna pracę fizyczną jako robotnik w kamieniołomie na Zakrzówku, a później fabryce sody kaustycznej Solvay, aby uchronić się przed wyjazdem na przymusowe roboty do Niemiec.

18 lutego 1941

Umiera ojciec, Karol Wojtyła senior, pochowany 22 lutego na cmentarzu wojkowym na Rakowicach.

23 maja 1941

Gestapo aresztuje 11 Księżów Salezjanów z Dębnik i działalność duszpasterską parafii spoczywa na przewodnikach duchowych Kół Żywego Różańca.

22 sierpnia 1941

Mieczysław Kotlarczyk zakłada Teatr Żywego Słowa zwany później Teatrem Rapsodycznym.

1 listopada 1941

Wojtyła gra rolę króla Bolesława Śmiałego w pierwszym konspiracyjnym przedstawieniu Teatru Rapsodycznego, *Królu-Duchu* Słowackiego. Następne premiery to *Hymny* Jana Kasprowicza, *Godzina* Stanisława Wyspiańskiego, wybór poezji C. K. Norwida *Portret artysty*, *Pan Tadeusz* Mickiewicza, *Samuel Zborowski* Słowackiego.

Październik 1942

Wstępuje do konspiracyjnego Seminarium Duchownego w Krakowie i rozpoczyna studia filozoficzne na tajnych kompletach Wydziału Teologicznego UJ, kontynuując pracę w Solvayu.

19 lutego 1944

Potrącony przez niemiecką ciężarówkę przebywa dwa tygodnie w szpitalu.

W czasie
pracy w
kamieniołomach

6 sierpnia 1944

Arcybiskup Adam Sapieha przenosi seminarium do swojej rezydencji.

9 listopada 1944

Otrzymuje z rąk Metropolity tonsurę.

18 stycznia 1945

Kończy się niemiecka okupacja Krakowa i wkracza Armia Czerwona.

1945

Anonimowy debiut literacki: poemat *Pieśń o Bogu ukrytym* w miesięczniku *Głos Karmelu*.

1 listopada 1946

Karol Wojtyła otrzymuje święcenia kapłańskie z rąk kard. Adama Sapiehy.

4 listopada 1946

Msza św. prymicyjna na Wawelu.

15 listopada 1946

Wyjeżdża do Rzymu na studia.

Lato 1947

Podróżuje po Francji, Belgii i Holandii.

15 czerwca 1948

Obrona pracy doktorskiej pt. *Doctrina de fide apud S. Joannem de Cruce* („Pojęcie wiary u św. Jana od Krzyża”) na Papieskim Uniwersytecie Angelicum w Rzymie.

15 czerwca 1948

Powrót ze studiów do Polski.

28 lipca 1948

Otrzymuje nominację na wikarego w Niegowici koło Wieliczki.

16 grudnia 1948

Promocja doktorska na Uniwersytecie Jagiellońskim.

6 marca 1949

Karol Wojtyła publikuje w *Tygodniku Powszechnym* (nr 9/49) pierwszy artykuł o ruchu księży-robotników we Francji.

17 sierpnia 1949

Ksiądz Wojtyła zostaje przeniesiony do parafii św. Floriana w Krakowie (do 1958 roku) w celu zorganizowania duszpasterstwa akademickiego, które z czasem przyjmuje też formę duszpasterstwa turystycznego. Nazywany przez swoich wychowan-

ków *Wujkiem* organizuje liczne wyprawy górskie, piesze, rowerowe i narciarskie.

Zima 1950

Organizuje pierwszy w krakowskiej diecezji kurs przygotowujący narzeczonych do małżeństwa i kończy dramat *Brat naszego Boga*.

13 marca 1950

Inauguruje w kościele św. Floriana pierwsze rekolekcje dla studentów.

7 maja 1950

Ukazuje się cykl poetycki Wojtyły, *Pieśń o blasku wody*, opublikowany pod pseudonimem Andrzej Jawień w *Tygodniku Powszechnym* (nr 19/50).

4 maja 1951

Studencki „chórek” Wojtyły śpiewa po raz pierwszy gregoriańską Missa de Angelis.

23 lipca 1951

W wieku 84 lat umiera ksiądz metropolita krakowski, kardynał Adam Sapieha.

1 września 1951

Arcybiskup Eugeniusz Baziak udziela księdzu Wojtyłemu urlopu naukowego na przygotowanie rozprawy habilitacyjnej. Pozostając nadal duszpasterzem akademickim u św. Floriana odprawia Msze święte w kościele św. Katarzyny na krakowskim Kazimierzu a mieszka przy ul. Kanoniczej 19.

23 sierpnia – 1 września 1953

Pierwsza wyprawa kajakowa *Środowiska* księdza Wojtyły.

Październik 1953

Rozpoczyna wykłady z etyki społecznej na Uniwersytecie Jagiellońskim.

30 listopada – 3 grudnia 1953

Rada Wydziału Teologicznego UJ jednoznacznie przyjmuje jego rozprawę habilitacyjną pt. *Próba opracowania etyki chrześcijańskiej wg systemu Maxa Schelera*.

Styczeń 1954

Zatwierdzenie habilitacji.

Październik 1954

Po zlikwidowaniu Wydziału Teologicznego na UJ prowadzi wykłady dla studentów trzech seminariów (Krakowskiego, Śląskiego i Częstochowskiego). Ks. Wojtyła wyklada dla słuchaczy IV i V roku katolicką etykę społeczną.

12 października 1954

Ksiądz doktor habilitowany Karol Wojtyła zostaje zatrudniony na KUL.

Rok akademicki 1954 - 1955

Prowadzi wykłady na Wydziale Filozoficznym z historii doktryn etycznych na temat *Akt i przeżycie etyczne* (analiza etyki filozoficznej Maxa Schelera, Immanuela Kanta i Tomasza z Akwinu).

19 listopada 1954

Turyście Karolowi Wojtyłemu zostaje przyznana Odznaka Turystyki Pieszej.

Wycieczki górskie, a także szlakami wodnymi, łączy z duszpasterstwem młodzieży.

28 - 30 maja 1955

Uczestniczy w międzynarodowym spływie kajakowym na Dunajcu.

Rok akademicki 1955 - 1956

Wykłady Wojtyły na KUL: *Dobro i wartość* (analiza etyki Platona, Arystotelesa, św. Augustyna, św. Tomasza z Akwinu, I. Kanta i M. Schelera).

5 - 10 marca 1956

Głosi u św. Floriana w Krakowie doroczne rekolekcje akademickie.

Rok akademicki 1956 - 1957

Wykłady Wojtyły na KUL na temat „Zagadnienia normy i szczęścia” (w konfrontacji z etyką filozoficzną Davida Hume’a i Jeremy Banthama).

1 grudnia 1956

Karol Wojtyła otrzymuje stałą etat w katedrze etyki KUL i jest oficjalnie zastępcą profesora oraz prowadzi seminarium aspiranckie.

Rok akademicki 1957 - 1958

Wykłady Wojtyły koncentrują się wokół etyki seksualnej i są kontynuowane w roku akademickim 1958-1959.

Listopad 1957

Poetycki cykl Wojtyły, *Kamieniołom*, opublikowany pod pseudonimem w „Znaku”.

Styczeń - kwiecień 1958

Prowadzi w kościele Felicjanek serię konferencji duchowych dla środowiska lekarskiego w Krakowie. Równocześnie kontynuuje druk *Elementarza etycznego* w *Tygodniku Powszechnym* gdzie pod pseudonimem Andrzej Jawień ukazuje się nowy cykl poezji Wojtyły *Profile Cynerejczyka*.

4 lipca 1958

Ksiądz Karol Wojtyła mianowany przez papieża Piusa XII biskupem pomocniczym archidiecezji krakowskiej i zostaje najmłodszym członkiem Episkopatu Polski.

28 września 1958

Konsekracja biskupa Karola Wojtyły w katedrze na Wawelu.

25 stycznia 1959

Papież Jan XXIII ogłasza zwołanie II Soboru Watykańskiego.

30 grudnia 1959

Wojtyła pisemnie przedstawia komisji przygotowującej Vaticanum Secundum tekst o kryzysie humanizmu.

W czasie wyprawy
kajakowej

1960

Wydawnictwo KUL publikuje książkę Karola Wojtyły *Miłość i odpowiedzialność*.

Grudzień 1960

W *Znaku* ukazuje się sztuka *Przed sklepem jubilerza*, opublikowana pod pseudonimem.

Rok akademicki 1960 - 1961

Ostatnie wykłady Wojtyły traktują o *Teorii i metodologii etyki*.

16 lipca 1962

Po śmierci arcybiskupa Eugeniusza Baziaka zostaje wikariuszem kapitulnym, czyli tymczasowym zarządcą archidiecezji krakowskiej. W tym samym roku wyjeżdża na Sobór Watykański II. Jest jednym z najbardziej aktywnych polskich biskupów.

11 października 1962

II Sobór Watykański zostaje otwarty.

7 listopada 1962

Biskup Wojtyła wypowiada się na Soborze na temat reformy liturgicznej.

21 listopada 1962

Zabiera głos w czasie soborowej debaty o Objawieniu.

3 czerwca 1963

Umiera Jan XXIII, a 21 czerwca jego miejsce zajmuje papież Paweł VI.

Jesień 1963

Biskup Wojtyła włącza się do soborowej debaty o Kościele jako ludzie Bożym.

Listopad 1963

Zostaje opublikowany w *Znaku* (11/1963) obszerny poemat *Kościół: Pasterze i źródła*, poetycki zapis z I sesji Soboru.

5 - 15 grudnia 1963

Wojtyła udaje się na pielgrzymkę do Ziemi Świętej wraz z kilkudziesięcioma innymi uczestnikami Soboru.

30 grudnia 1963

Papież Paweł VI mianuje Karola Wojtyłę arcybiskupem metropolitą krakowskim.

8 marca 1964

Karol Wojtyła zostaje wprowadzony na urząd arcybiskupa Krakowa.

Marzec 1964

Pierwszy list pasterski arcybiskupa Wojtyły podkreśla odpowiedzialność świeckich.

Maj 1964

Esej Wojtyły, *Rozważania o ojcostwie*, opublikowany pod pseudonimem w „Znaku”.

25 września 1964

Na III sesji Soboru wypowiada się na temat wolności religijnej.

8 października 1964

Zabiera głos w soborowej debacie na temat powołania świeckich.

21 października 1964

Arcybiskup Wojtyła wypowiada się na temat dialogu Kościoła ze światem i konieczności uwzględnienia zróżnicowanej sytuacji wiernych w różnych krajach.

8 grudnia 1964

Wygłasza w kościele Mariackim jedno z wielu swoich sprawozdań dla mieszkańców Krakowa na temat Soboru.

Styczeń - kwiecień 1965

Arcybiskup Wojtyła pracuje w Ariccia i Rzymie w podkomisji przygotowującej so-

borowy dokument „O Kościele w świecie współczesnym”.

Luty 1965

Wojtyła pisze w *Tygodniku Powszechnym* artykuł: *Sobór a praca teologów*.

Kwiecień 1965

W następnym artykule w *Tygodniku Powszechnym* arcybiskup Wojtyła podkreśla konieczność spojrzenia na Sobór od wewnątrz.

7 maja 1965

Arcybiskup Wojtyła ustanawia doroczny archidiecezalny Dzień Chorych.

Czerwiec 1965

Cykl poetycki Wojtyły, *Wędrowka do miejsc świętych*, opublikowany pod pseudonimem w „Znaku”.

22 września 1965

Arcybiskup Wojtyła wypowiada się na Soborze na temat odpowiedzialności wynikającej z wolności religijnej.

28 września 1965

Wojtyła przemawia na Soborze na temat chrześcijańskiego rozumienia „świata” i o problemie współczesnego ateizmu.

18 listopada 1965

Ogłoszenie orędzia biskupów polskich do biskupów niemieckich: „Przebaczamy i prosimy o przebaczenie”.

1966

Obchody milenium chrześcijaństwa.

Kwiecień 1966

Milenijny poemat Wojtyły, *Wigilia wielkonoctna 1966*, opublikowany pod pseudonimem w *Znaku*.

28 czerwca 1967

Karol Wojtyła zostaje kardynałem decyzącym papieża Pawła VI.

31 sierpnia 1967

Komunistyczne władze Polski zamykają Teatr Rapsodyczny.

14 października 1967

Kardynał Wojtyła inauguruje prace ziemne pod budowę kościoła Arka Pana w Nowej Hucie.

Luty 1968

Komisja krakowskich teologów przedstawia papieżowi Pawłowi VI memorandum *Podstawy nauki Kościoła o zasadach życia małżeńskiego*.

1969

Osoba i czyn Wojtyły zostaje wydana przez Polskie Towarzystwo Teologiczne.

Sierpień - wrzesień 1969

Kardynał Wojtyła podróżuje po Kanadzie i Stanach Zjednoczonych.

Jesień 1969

Wojtyła powołuje archidiecezalny Instytut Teologii Rodziny.

11-28 października 1969

Kardynał Wojtyła bierze udział w Synodzie Biskupów w Rzymie.

1969

Wojtyła pisze *U podstawy odnowy*. Studium o realizacji Vaticanum II.

16 - 17 grudnia 1970

Na KUL toczy się dyskusja nad *Osobą i czynem* Wojtyły.

30 września - 6 listopada 1971

Wojtyła uczestniczy w Synodzie Bisku-

pów, poświęconym postudze kapłańskiej i sprawiedliwości w świecie.

24 grudnia 1971

Kardynał Wojtyła odprawia pierwszą pasterkę pod gołym niebem w Nowej Hucie-Mistrzejowicach.

8 maja 1972

Rozpoczyna się Synod Archidiecezji Krakowskiej.

16 sierpnia 1972

Kardynał Wojtyła odprawia mszę świętą w obozowisku na Błyszczu, „górze Tabor” ruchu oazowego.

Luty 1973

Wojtyła reprezentuje polski Kościół na Międzynarodowym Kongresie Eucharystycznym w Melbourne w Australii.

16 kwietnia 1974

Kardynał Wojtyła rzuca wyzwanie czechosłowackim władzom komunistycznym, wygłaszając przemówienie na pogrzebie kard. Stefana Trochty w Litomierzycach.

17 - 24 kwietnia 1974

Uczestniczy w międzynarodowym kongresie tomistycznym w Rzymie, Neapolu i Fossanova.

27 września - 26 października 1974

Pełni funkcję relatora na Synodzie Biskupów na temat ewangelizacji.

Maj 1975

Cykl poetycki Wojtyły, *Rozważanie o śmierci*, opublikowany pod pseudonimem w *Znaku*.

7 - 13 marca 1976

Kardynał Wojtyła głosi rekolekcje wielkopostne dla papieża Pawła VI i Kurii Rzymskiej.

23 lipca - 11 września 1976

Udaje się do Stanów Zjednoczonych na Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny w Filadelfii.

15 maja 1977

Kardynał Wojtyła konsekruje kościół Arka Pana w Nowej Hucie.

30 września - 29 października 1977

Uczestniczy w Synodzie Biskupów, poświęconym katechizacji.

25 maja 1978

Kardynał Wojtyła broni podstawowych praw człowieka w obecności kilkudziesięciu tysięcy wiernych podczas dorocznej krakowskiej procesji Bożego Ciała.

6 sierpnia 1978

Umiera Paweł VI. 12 sierpnia zostaje pochowany w Bazylice św. Piotra.

26 sierpnia 1978

Kolegium kardynalskie wybiera na papieża Albino Lucianiego, który przybiera bezprecedensowe podwójne imię Jan Paweł I i odmawia włożenia tiary papieskiej podczas mszy inauguracyjnej 3 września.

28 września 1978

Kardynał Karol Wojtyła wraz z przyjaciółmi ze *Środowiska* świętuje dwudziestolecie biskupstwa.

28/29 września 1978

W nocy umiera Jan Paweł I.

30 września - 2 października 1978

Kardynał Wojtyła pisze swój ostatni wiersz *Stanisław*.

8 października 1978

Wygłasza kazanie podczas mszy za Jana Pawła I w Rzymie, podkreślając, iż miłość do Chrystusa to najważniejszy wymóg stawiany papieżowi.

13 października 1978

Najbliższy przyjaciel Wojtyły w Rzymie, biskup Andrzej Deskur, doznaje wylewu.

14 października 1978

Rozpoczyna się kolejne konklawe.

16 października 1978

Po raz pierwszy od 1522 r. papieżem nie zostaje wybrany Włoch, lecz Polak - Karol Wojtyła, który przybiera imię Jan Paweł II i wbrew przyjętemu zwyczajowi przemawia do tłumu na placu św. Piotra i jako biskup Rzymu czyni to w języku włoskim.

22 października 1978

Papież Jan Paweł II uroczystie inauguruje swój pontyfikat. Na placu św. Piotra Jan Paweł II wypowiada słowa stanowiące motyw przewodni pontyfikatu:

„Nie bójcie się, otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi i Jego zbawczej władzy! Otwórzcie granice państw, systemów ekonomicznych i politycznych, szerokich dziedzin kultury, cywilizacji, rozwoju!”

29 października 1978

Odwiedza sanktuarium maryjne w Mentorelli.

Październik 1978

KGB i Komitet Centralny KPZR zlecają wykonanie analiz wyboru Karola Wojtyły na urząd papieski.

Listopad 1978

Na Litwie powstaje Komitet Obrony Praw Ludzi Wierzących.

5 listopada 1978

Jan Paweł odwiedza sanktuaria świętych patronów Włoch, Franciszka z Asyżu i Katarzyny Sieneńskiej.

12 listopada 1978

Papież Jan Paweł II obejmuje we władanie swoją rzymską katedrę, bazylikę św. Jana na Lateranie.

20 listopada 1978

Spotyka się z kardynałem Josifem Slipym, głową prześladowanego Kościoła grekokatolickiego na Ukrainie.

2 grudnia 1978

Apeluje o wolność religijną dla wszystkich w trzydziestą rocznicę proklamowania Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka.

3 grudnia 1978

Jan Paweł II dokonuje pierwszej wizytacji parafii w Rzymie.

23 grudnia 1978 Jan Paweł II wysyła kard. Antonia Samorę jako mediatora w konflikcie granicznym w rejonie kanału Beagle między Argentyną i Chile.

29 grudnia 1978

Mianuje Franciszka Macharskiego swoim następcą w archidiecezji krakowskiej i 6.01.1979 udziela mu sakry biskupiej.

24 stycznia 1979

Minister spraw zagranicznych ZSRR, Andriej Gromyko, składa wizytę papieżowi.

28 stycznia 1979

Pierwsza podróż ewangelizacyjna: Do-

minikana - Meksyk - Bahama. Wygłasza przemówienie na III Konferencji Generalnej Rady Episkopatu Ameryki Łacińskiej w Pueblu w Meksyku.

25 lutego 1979

Jan Paweł II udziela ślubu córce rzym-

skiego zamiataacza ulic.

2 marca 1979

Papież podejmuje działanie na rzecz wzmocnienia katolicyzmu w Czechosłowacji w liście dotyczącym oporu religijnego wobec tyranii.

4 marca 1979

Pierwsza encyklika Jana Pawła II, *Redemptor hominis: Odkupiciel człowieka*.

19 marca 1979

Papieski list do ukraińskiego kard. Josipa Slipego zapowiada obchody tysiąclecia chrześcijaństwa na Rusi Kijowskiej w 1988 roku i broni zasady powszechnej wolności religijnej.

8 kwietnia 1979

Ogłasza pierwszy list do wszystkich kapłanów Kościoła na Wielki Czwartek.

30 kwietnia 1979

Arcybiskup Agostino Casaroli zostaje mianowany Sekretarzem Stanu Stolicy Apostolskiej.

2 - 10 czerwca 1979

Pierwsza pielgrzymka Jana Pawła II do Polski. 2 czerwca w homilii na Placu Zwycięstwa Papież wzywa: „*Niech zstąpi Duch Twój! I odnowi oblicze ziemi. Tej ziemi!*”. Ośędzie niepodległości duchowej Jan Paweł II głosi w Gnieźnie, Częstochowie, Krakowie i Oświęcimiu.

30 czerwca 1979

Podczas swego pierwszego konsystorza Jan Paweł II mianuje czterestu nowych kardynałów.

5 września 1979

Papież rozpoczyna czteroletni cykl audiencji generalnych poświęconych teologii ciała.

29 września - 1 października 1979

Pierwsza w historii papieska pielgrzymka do Irlandii.

1 - 8 października 1979

Papież udaje się w swą pierwszą pielgrzymkę do Stanów Zjednoczonych.

2 października 1979

Jan Paweł II przemawia na 34 sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ.

16 października 1979

Adhortacja apostolska *Catechesi tradendae* stanowi ukoronowanie Synodu Biskupów z roku 1977.

5 listopada 1979

Papież zwołuje kolegium kardynalskie na pierwsze od 400 lat posiedzenie konsultacyjne.

10 listopada 1979

Jan Paweł II wzywa do ponownego zbadania sprawy Galileusza.

13 listopada 1979

Przywódstwo radzieckie zatwierdza plan „działań przeciwko polityce Watykanu w stosunku do państw socjalistycznych”.

26 listopada 1979

Mahmet Ali Agca grozi, że zabije Jana Pawła II.

29 - 30 listopada 1979

Jan Paweł II składa wizytę w Stambule patriarche ekumenicznemu Dimitriosowi I.

15 grudnia 1979

Kongregacja Nauki Wiary oświadcza, iż ks. Hansa Künga nie można uznać za teologa katolickiego; Jan Paweł II wygłasza na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim przemówienie na temat znaczenia teologii dla profetycznego posłannictwa Kościoła.

28 grudnia 1979

Jan Paweł II mianuje arcybiskupem Mediolanu Carla Marię Martiniego SJ, rektora Papieskiego Uniwersytetu Gregorianum.

14 - 31 stycznia 1980

Synod partykularny Kościoła holenderskiego.

24 lutego 1980

List Jana Pawła II na temat Eucharystii, *Dominicae Cenae*.

24 - 27 marca 1980

W Rzymie zbiera się Synod ukraińskich biskupów greckokatolickich.

5 kwietnia 1980

Rozpoczęcie wydawania raz w miesiącu polskiej edycji *L'Osservatore Romano*.

6 kwietnia 1980

Pisze list do Kościoła na Węgrzech, wzywający do ożywienia katolicyzmu.

2 - 12 maja 1980

Pierwsza pielgrzymka Jana Pawła II do Afryki. Msza w Kinszasie zgromadziła milion ludzi.

30 maja - 2 czerwca 1980

Pierwsza wizyta duszpasterska Papieża we Francji.

2 czerwca 1980

Przemawia na forum UNESCO.

30 czerwca - 12 lipca 1980

Pierwsza pielgrzymka duszpasterska Jana Pawła II do Brazylii. Papież ponownie odrzuca marksizujący radykalizm teologiczny: „Kościół ubogich nie chce służyć wywoływaniu napięć i wzniecaniu walk między ludźmi”.

16 - 19 sierpnia 1980

Pierwsze seminarium dla fizyków w Castel Gandolfo.

1 września 1980

Dokument Stolicy Apostolskiej o wolności religijnej skierowany do sygnatariuszy Aktu Końcowego KBWE.

26 września - 25 października 1980

Synod Biskupów poświęcony zadaniom rodziny chrześcijańskiej w świecie współczesnym; jego ukoronowaniem będzie adhortacja apostolska *Familiaris consortio*, ogłoszona 22 listopada 1981 roku.

15 - 19 listopada 1980

Pierwsza wizyta duszpasterska Jana Pawła II w Niemczech Zachodnich. W przemówieniu do przedstawicieli kościoła ewangelickiego Jan Paweł II porównał się do Lutra: „Reformator kilka wieków temu przybył do Rzymu jako pielgrzym, a dziś biskup Rzymu przybywa jako pielgrzym do duchowych spadkobierców Marcina Lutra”.

30 listopada 1980

Druga encyklika Jana Pawła II, *Dives in misericordia*.

14 - 31 sierpnia 1980

Strajk w Stoczni Gdańskiej powołuje do życia związek zawodowy *Solidarność*.

20 sierpnia 1980

Przesłania Jana Pawła II do przywódców Kościoła w Polsce popierają postulaty strajkujących.

27 sierpnia 1980

Konferencja Episkopatu Polski popiera apel strajkujących o utworzenie niezależ-

nych związków zawodowych.

24 października - 10 listopada 1980

Kryzys wokół rejestracji *Solidarności*.

5 grudnia 1980

Rząd sowiecki wstrzymuje planowaną inwazję Układu Warszawskiego na Polskę.

16 grudnia 1980

Jan Paweł II pisze do Leonida Breżniewa w obronie suwerenności Polski. „Wydarzenia mające miejsce w Polsce w ostatnich miesiącach zostały wywołane nieuchronną koniecznością gospodarczej przebudowy kraju, co wymaga równocześnie przebudowy moralnej opartej na świadomym zaangażowaniu, w duchu solidarności, wszystkich sił całego społeczeństwa.”

31 grudnia 1980

List apostolski *Egregiae virtutis* ogłasza Cyryla i Metodego współpatronami Europy.

5-18 stycznia 1981

Ojciec Święty przyjmuje w Watykanie delegację *Solidarności*.

31 stycznia 1981

Jan Paweł II mianuje Jean-Marie Lustigera arcybiskupem Paryża.

16 - 27 lutego 1981

Pierwsza pielgrzymka Jana Pawła do Azji. W Manili Papież mówi, że kościół katolicki uznaje wszystkie elementy prawdy i dobra zawarte w hinduizmie, buddyzmie i islamie.

Marzec 1981

Kryzys bydgoski wzbudza niepokoje w Polsce; nasilenie ataków prasy sowieckiej na Jana Pawła II.

9 maja 1981

Powołanie Papieskiej Rady do spraw Rodziny.

13 maja 1981

Papież Jan Paweł II zostaje postrzelony na placu św. Piotra, w czasie jazdy papamobile, pośród tłumu wiernych. Dosięgły go trzy kule. Konieczna była natychmiastowa operacja. Młody Turek Mehmet Ali Agca został ujęty. Należał do faszystowskiej organizacji Szare Wilki; do dziś nie wiadomo, czym był narzędziem.

28 maja 1981

W Warszawie umiera kardynał Stefan Wyszyński, prymas Polski.

3 czerwca 1981

Jan Paweł II wraca do Watykanu z kliniki Gemelli.

20 czerwca 1981

Jan Paweł wraca do kliniki Gemelli z powodu infekcji wirusowej.

7 lipca 1981

Józef Glemp zostaje prymasem Polski.

22 lipca 1981

Mehmet Ali Agca uznany za winnego i skazany na dożywocie po trzydniowym procesie w Rzymie.

14 sierpnia 1981

Jan Paweł II opuszcza klinikę Gemelli i po uroczystości Wniebowzięcia Matki Bożej udaje się na rekonwalescencję do Castel Gandolfo.

5 września 1981

Otwarcie I Krajowego Zjazdu NSZZ „Solidarność” w Gdańsku.

14 września 1981

Laborem exercens, pierwsza społeczna encyklika Jana Pawła.

25 września 1981

Oficjalny pisemny werdykt w procesie Agcy sugeruje istnienie spisku na życie Papieża.

5 października 1981

Jan Paweł II wyznacza osobistego delegata do zarządzania Towarzystwem Jezusowym.

18 października 1981

Generał Wojciech Jaruzelski zostaje I sekretarzem PZPR.

25 listopada 1981

Kardynał J. Ratzinger zostaje mianowany prefektem Kongregacji Nauki Wiary.

8 grudnia 1981

Jan Paweł II poświęca ikonę Maryi, Matki Kościoła - pierwszy wizerunek Maryjny na placu św. Piotra.

12 - 13 grudnia 1981

Generał Jaruzelski ogłasza w Polsce stan wojenny i wydaje nakaz internowania tysięcy działaczy „Solidarności”. Papież mówi na placu św. Piotra: „Nie może być przelewania polska krew, bo przelano jej zbyt wiele, zwłaszcza w czasie ostatniej wojny. Trzeba uczynić wszystko, aby w pokoju budować przyszłość ojczyzny”.

18 grudnia 1981

List papieski do gen. Jaruzelskiego: Papież nalega na położenie kresu przemocy i rozpoczęcie narodowego dialogu.

1 stycznia 1982

Przesłanie Jana Pawła na doroczny Światowy Dzień Pokoju potępia „fałszywy pokój” totalitaryzmu.

27 lutego 1982

Spotkanie prowincjałów jezuickich z Janem Pawłem.

Maj-czerwiec 1982

Wizyty papieskie w Wielkiej Brytanii i Argentynie podczas wojny o Falklandy/Mal-

winy.

13 maja 1982

Jan Paweł II odwiedza sanktuarium maryjne w Fatimie w pierwszą rocznicę zamachu.

7 czerwca 1982

Spotkanie Jana Pawła z Prezydentem Reaganem w Watykanie.

10 października 1982

Papież Jan Paweł II kanonizuje bł. Maksymiliana Kolbego jako męczennika.

28 listopada 1982

Jan Paweł nadaje status prałatury personalnej Opus Dei. Papież przyjmuje Dalajlamę, duchowego przywódcę buddystów tybetańskich.

18-19 stycznia 1983

Konsultacje watykańskie w sprawie szkicu listu pasterskiego biskupów USA na temat broni atomowej.

25 stycznia 1983

Konstytucja apostolska *Sacrae disciplinae leges* promulguje nowy Kodeks Prawa Kanonicznego; konstytucja apostolska *Divinus perfectionis* magister wprowadza poprawki w procedurze procesu beatyfikacyjnego i kanonizacyjnego.

2 lutego 1983

Podczas drugiego konsystorza Jan Paweł mianuje osiemnastu nowych kardynałów.

24 lutego 1983

Narada kryzysowa w Watykanie na temat ryzyka związanego z papieską pielgrzymką do Nikaragui.

2-10 marca 1983

Jan Paweł odwiedza Amerykę Środkową.

25 marca 1983

Inauguracja Świętego Roku Odkupienia.

16-23 czerwca 1983

Druga Pielgrzymka Jana Pawła do Polski. W Częstochowie w kazaniu do młodzieży zapewnia: „Wiem o waszych cierpieniach, o waszej trudnej młodości, o poczuciu krzywdy i poniżenia, o jakże często odczuwanym braku perspektyw na przy-

szłość”. Ostatniego dnia wizyty spotyka się z Lechem Wałęsą.

22 lipca 1983

Generał Jaruzelski oficjalnie znosi stan wojenny w Polsce.

Sierpień 1983

Pierwsze, odbywające się w cyklu dwuletnim, międzynarodowe seminarium humanistyczne w Castel Gandolfo.

2 września 1983

W Rzymie rozpoczyna obrady 33. Kongregacja Generalna Towarzystwa Jezusowego.

29 września-29 października 1983

Synod Biskupów o pokucie i pojednaniu w misji Kościoła; prace Synodu zostaną ukoronowane adhortacją apostolską *Reconciliatio et paenitentia*, ogłoszoną 2 grudnia 1984.

5 października 1983

Lech Wałęsa otrzymuje pokojową nagrodę Nobla.

31 października 1983

List Papieża do kard. Johannesa Willebrandsa, przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Popierania Jedności Chrześcijan, z okazji 500-lecia urodzin Marcina Lutra.

16 listopad 1983

Jan Paweł II przesyła osobisty list do przywódcy chińskiego Deng Xiaopinga, prosząc o bezpośredni kontakt z rządem chińskim.

27 grudnia 1983

Jan Paweł II odwiedza Mehmeta Ali Ağcę w rzymskim więzieniu Rebibbia. Po rozmowie z nim Jan Paweł II mówi: „Pan dał mi, a myślę, że nie tylko mnie, ale także jemu, łaskę, byśmy się spotkali ludzie i bracia”.

10 stycznia 1984

Ustanowienie pełnych stosunków dyplomatycznych między Stolicą Apostolską a Stanami Zjednoczonymi.

26 stycznia 1984

Jan Paweł mianuje Johna J. O'Connora arcybiskupem Nowego Jorku.

11 lutego 1984

Salvifici doloris, list apostolski o chrześcijańskim sensie cierpienia.

8 kwietnia 1984

Kard. Bernardin Gantin zostaje mianowany prefektem Kongregacji Biskupów; kardynał Roger Etchegaray obejmuje stanowisko przewodniczącego Papieskiej Rady *Iustitia et Pax*.

2 - 12 maja 1984

Druga papieska pielgrzymka do Azji.

12 czerwca 1984

Przemówienie Jana Pawła do Światowej Rady Kościołów w Genewie.

6 sierpnia 1984

Kongregacja Nauki Wiary ogłasza Instrukcję o niektórych aspektach *teologii wyzwolenia*.

9-21 września 1984

Pierwsza pielgrzymka pasterska Jana Pawła do Kanady. W Montrealu Papież spotkał się z ponad dwoma tysiącami dzieci w wieku 10-12 lat.

*Dokończenie
w następnym numerze.*

Znalezione w sieci...

ŚWIAT OSŁUPIAŁ...!

Jestem pod wrażeniem słów proroka Izajasza o Słudze Pańskim, któremu „powiedzie się”, mimo że „wielu osłupiało na Jego widok”, zaś mnogie narody zdumieją się, bo „ujrzą coś, czego im nigdy nie opowiadano, i pojmą coś niesłychanego” (Iz 52,13-15). Tekst ten Kościół proklamował podczas Liturgii Wielkiego Piątku. Myślę, że w świetle Nowego Testamentu można ów fragment prorocstwa kojarzyć z pontyfikatem Jana Pawła II. Nie sposób nie zauważyć duchowego podobieństwa. Ojciec Święty całe swoje życie szedł drogą znaczoną logiką cierpiącego Sługi Pańskiego – Jezusa Chrystusa. Czyż ogromne zainteresowanie osobą zmarłego Papieża nie kryje w sobie tajemnicy zdumienia ludzkości? Bo oto w odejściu Jana Pawła II do wieczności świat zdaje się „pojmować coś niesłychanego”, a wielu ludzi jakby „widzi coś, czego im nigdy nie opowiadano”?

Światowe media nie ustają w ocenach mijającego pontyfikatu. Jednocześnie usiłują dokonać pewnej syntezy dzieła, którego dokonał Jan Paweł II. Wciąż przewija się motyw podziwu, wręcz osłupienia, wobec wielkości posługi apostolskiej Papieża z Polski. Wszyscy zgodnie podkreślają, że był największym autorytetem moralnym, u którego zasięgał rady niemal cały współczesny świat. Podejmował wszakże liczne inicjatywy służące budowaniu zgody i porozumienia między ludźmi. Był przekonany, że dziś jednym z imion pokoju jest odpowiedni rozwój, na którego wizję wskazywał przy różnych okazjach. Przypominał, że winien to być rozwój integralny, czyli taki, który obejmuje całego i każdego człowieka. W tym duchu, nawiązując do myśli swojego poprzednika Pawła VI, apelował o rozwój solidarny, oparty na zasadach sprawiedliwości i miłości. W stosunkach społecz-

nych szczególnie akcentował sprawiedliwość, bez której trwały pokój nie ma nawet szans na zaistnienie. Troskę o respektowanie wartości i zasad etycznych starał się uczynić przedmiotem wysiłków społecznych całego Kościoła. Dostrzegał w niej drogę do upragnionego przez wszystkich pokoju, pojmowanego daleko głębiej aniżeli tylko jako brak wojny.

Trzeba bowiem przyznać, że papieska wizja pokoju odznaczała się intuicją niezwykłą. W dziele budowania pokoju widział ogromną rolę środków społecznego przekazu. W tę intuicję z pewnością wpisuje się Jego niedawny list apostolski „Il rapido sviluppo” („Szybki rozwój”) z 24 stycznia 2005 r., ogłoszony jednak dopiero 21 lutego. Ojciec Święty zaapelował w nim do twórców prasy, książki, radia, telewizji, kina i internetu, aby działali na rzecz prawdy i dobra. Nazywając media „wspaniałymi rzeczami”

i „opatrznościowymi możliwościami”, dostrzegł w nich wielką szansę dla dobra Kościoła i ludzkości. Z wielkim optymizmem napisał: „Nie lekajcie się nowych technologii! Należą one do tych wspaniałych rzeczy - inter mirifica, które Bóg oddał do naszej dyspozycji. Są one cenną pomocą w głoszeniu Ewangelii, krzewieniu dialogu między religiami i obronie tych solidnych zasad, które są niezbędne do budowy społeczeństwa szanującego godność osoby ludzkiej i wyczułonego na wspólne dobro”. Ojciec Święty nie pozostał jednak bezkrytyczny wobec faktu, że media mogą być wykorzystane przez nieodpowiedzialnych twórców przeciwko człowiekowi. W tym kontekście zauważył: „Media w dogłębnym i burzającym sposób wpływają na relacje rodzinne, system szkolny, procesy społeczne i kulturowe, czasami niszcząc lub zmieniając normalne stosunki edukacyjne, wychowawcze i socjalne. Jeśli będą wykorzystywane jako pożywka do siania nienawiści i konfliktów, będą niszczycielską bronią”.

Jana Pawła II niepokoił fakt, że „osoba ludzka zamiast być ich centrum i celem, stała się raczej adresatem czy odbiorcą przekazu, który wykorzystuje ją jako środek bądź narzędzie dla innych interesów o charakterze ekonomicznym, ideologicznym czy politycznym”. Dlatego zaapelował do dziennikarzy, aby nie bali się mówić prawdy. Przy tej okazji wska-

zał na prawdę, sprawiedliwość, wolność i odpowiedzialność jako najważniejsze kryteria stanowiące warunek właściwego korzystania ze środków społecznego przekazu. Do owych kryteriów dołączył konkretne wskazania, by w czasach „szybkiego rozwoju” media nie stanowiły „broni destrukcyjnej”, lecz przyczyniały się do wzajemnego poznania, solidarności i pokoju między ludźmi. Do tych wskazań, zawartych w liście „Il rapido sviluppo”, należą: formacja, uczestnictwo i dialog.

Kiedy zastanawiam się nad przemysleniami Papieża dotyczącymi mediów, zwłaszcza ich ogromnej roli, jaką mogą i powinny odegrać w dziele budowania mostów w świecie pełnym konfliktów, widzę wiele znaków nadziei. Światowe agencje informacyjne, stacje radiowe i telewizyjne, witryny internetowe czy choćby wysoko nakładowa prasa z wielką atencją podają wiadomości o zmarłym Janie Pawle II. Być może, że nie wszystkie kierują się czystymi intencjami. Z pewnością tu i ówdzie mogą wkraść się elementy interesowności czy politycznego wyrachowania. Niemniej jednak wszyscy zdają się być przekonani, że odszedł ktoś wyjątkowy; że nagle zabrakło kogoś, komu ludzkość zawdzięcza bardzo wiele.

Świat jakby uświadomił sobie, kim naprawdę był dla niego Ojciec Święty. Teraz ewangeliczny humanizm Papieża promieniuje na świat mediów chyba jeszcze bardziej, niż działało się to podczas Jego ziemskiego życia. Ujawnia się cały entuzjazm Jana Pawła II w stosunku do człowieka, w którym dostrzegał obraz i podobieństwo Boże. Dlatego stawał w obronie szczególnie tych, którzy sami obronić się nie potrafili. W tym kluczu trzeba odczytywać wiele Jego niezwykłych gestów, które zdumiały świat. Miał na przykład odwagę przeprosić ludzkość za winy Kościoła, w których sam przecież nie miał udziału. Albowiem we wszystkich tego rodzaju poczynaniach najwyższą stawką dla Ojca Świętego był zawsze człowiek; człowiek jako pierwsza i podstawowa droga Kościoła, wskazana przez samego Chrystusa.

Czy media, które dzisiaj nie ukrywają respektu i uznania dla osoby Jana Pawła II, potrafią w Jego nauczaniu i postawie odkryć tę fascynację człowiekiem? Jest to dla nich ogromna szansa! Oby ten papieski entuzjazm zagościł w środkach społecznej komunikacji, uczestnicząc niejako w wielkiej symfonii zbawienia, którą tworzy Bóg (św. Ireneusz)! Do tej symfonii został niegdyś zaproszony Karol Wojtyła, by odegrać w niej rolę niezwykłą. Niewątpliwym owocem tej obecności jest między innymi nowa ewangelizacja. Jan Paweł II pragnął, aby Kościół sięgnął w niej po wszystkie dostępne media - inter mirifica. Myślę, że ich postawa w ostatnich dniach budzi uzasadnioną nadzieję. Może doczekamy chwili, kiedy sprawa człowieka, wpisująca się w najgłębszy sens ewangelizacji, znajdzie w nich swojego szczerego sprzymierzeńca.

o. prof. Jan Mazur OSPPE

Ze strony

<http://www.kazikq.alleluja.pl>

EDYKT W SPRAWIE BEATYFIKACJI JANA PAWŁA II

Przy wejściu do krakowskiej Kurii wywieszono edykt dotyczący beatyfikacji i kanonizacji Jana Pawła II. W dokumencie wydanym przez wikariusza generalnego Rzymu kard. Camillo Ruiniego jest apel, by wierni przekazali do Rzymu wszystkie informacje „za lub przeciw sławie świętości” kandydata na ołtarze.

„Prosimy wszystkich wiernych i każdego z osobna, aby poinformować Nas bezpośrednio albo poprzez Trybunał Diecezji Wikariatu Rzymu o wszystkich informacjach, z których to można w jakikolwiek sposób wnioskować i przeprowadzać dowody za lub przeciw sławie świętości wymienionego Sługi Bożego” – napisano w edyktie. Tekst edyktu wywieszono w dwóch wersjach językowych: polskiej i włoskiej.

Kard. Ruini apeluje także o przekazanie rzymskiemu trybunałowi pism - w szczególności rękopisów, dzienników, listów i innych prywatnych dokumentów Jana Pawła II (a wcześniej Karola Wojtyły). Ci, którzy posiadają oryginały, powinni przedstawić uwiarygodnione kopie tych dokumentów. „Myślę, że wystarczy potwierdzenie kanclerza Kurii Metropolitalnej” – powiedział dziennikarzom ks. Marek Głównia, ekonom Archidiecezji Krakowskiej.

W edyktie podano, że informacje i dokumenty należy przesyłać na adres:

Piazza S. Giovanni in Laterano 6, 00-184 Roma.

Edykt będzie wisiał przy wejściu do Kurii przez dwa miesiące, będzie też dostępny na stronach internetowych Archidiecezji Krakowskiej (www.diecezja.krakow.pl).

PEŁNA TREŚĆ EDYKTU W JĘZYKU POLSKIM:

Wieczorem w sobotę 2 kwietnia 2005 roku, kiedy już rozpoczynał się Dzień Pański, w Oktawie Wielkanocnej i Niedziela Miłosierdzia Bożego, Pan wezwał do Siebie z Pałacu Apostolskiego na Watykanie Ojca Świętego Jana Pawła II.

Sługa Boży, człowiek głębokiego życia modlitwy, niezmordowany Pasterz Kościoła powszechnego i odważny Świadek Ewangelii Chrystusowej, zawierając się całkowicie woli Boga i Matce Najświętszej, opowiedział w swoim pełnym i bogatym Nauczaniu o centralnej roli tajemnicy Eucharystii w życiu Kościoła, wskazując każdemu ochrzczonemu jako pierwsze zadanie świętość, określaną jako ostateczną miarę życia chrześcijańskiego.

Jego sława świętości, którą cieszył się już za życia, rozkwitła w sposób wyjątkowy w momencie jego śmierci i będąc formalnie poproszeni o rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego i kanonizacyjnego Sługi Bożego, aby ukazać Go wspólnocie kościelnej, prosimy wszystkich wiernych i każdego z osobna, aby poinformować nas bezpośrednio albo poprzez Trybunał Diecezji Wikariatu Rzymu (Piazza S. Giovanni in Laterano 6 00-184 Roma) o wszystkich informacjach, z których to można w jakikolwiek sposób wnioskować i przeprowadzać dowody za lub przeciw sławie świętości wymienionego Sługi Bożego.

Zobowiązawszy się równocześnie zebrać, według norm prawnych, wszystkie pisma Jego autorstwa, polecamy tymże EDYKTEM wszystkim, którzy są w posiadaniu tych pism dostarczyć z należytą starannością wyżej wymienionemu Trybunałowi każde pismo, którego autorem jest Sługa Boży i które nie zostało jeszcze dostarczone Postulacji sprawy.

Przypominamy, że za pisma nie uważa się tylko dzieła drukowane, które zresztą już zostały zebrane, ale również rękopisy, dzienniki, listy i każde inne prywatne pismo Sługi Bożego. Tych wszystkich, którzy mają przywilej przechowywać oryginały, uprasza się o przedstawienie ich kopii odpowiednio uwiarygodnionych.

Postanawiamy na koniec, aby ten EDYKT został ogłoszony na okres dwóch miesięcy na drzwiach Wikariatu Rzymskiego, jak również na bramie Kurii Metropolitalnej w Krakowie i aby został opublikowany na łamach rzymskiej „Rivista Diocesana” i w dziennikach „L'Osservatore Romano” i „Avvenire”.

Dane w Rzymie, w siedzibie Wikariatu 18 maja 2005 roku.

Kardynał Camillo Ruini wikariusz generalny

Giuseppe Gobbi notariusz

Kuria Metropolitalna w Krakowie

potwierdza zgodność w/w tekstu z oryginałem.

ks. Jerzy Dziewoński kanclerz

Kraków, dnia 1 czerwca 2005 r.

Objawienia w Syrii

SOUFANIEH

Objawienia w Soufanieh – dzielnicy Damaszku, stolicy Syrii, są niezwykle. Nie tylko dlatego, że obfitują w nadzwyczajne zjawiska. Jeszcze bardziej niezwykły był skutek, jaki wywołały: zostały zaakceptowane zarówno przez miejscowych hierarchów katolickich jak i prawosławnych. A we wspólnych modlitwach w miejscu objawień uczestniczą także duchowni muzułmańscy.

Wszystko zaczęło się 22 listopada 1982 roku. 18-letnia Myrna (po arabsku: Maria) Nazzour z dwiema koleżankami modliła się nad łóżkiem swej chorej przyjaciółki Layli. Myrna należy do katolickiego Kościoła grecko-melchickiego – jednego z ponad 30 Kościołów wschodnich, pozostających w łączności ze Stolicą Apostolską i uznających władzę papieską. Jedna z koleżanek, obok której się modliła, wyznaje prawosławie, druga jest muzułmanką. Nagle podczas modlitwy muzułmanka zauważyła, że ręce Myrny promieniają światłem i pokryły się olejem. Myrna położyła ręce na głowie Layli, która wkrótce wyzdrowiała. Trzy dni później Myrna w podobny sposób uzdrowiła swą matkę.

Olej i stygmaty

Myrna była od siedmiu miesięcy zamężna. Jej mąż – Mikołaj, wyznaje prawosławie. W domu na ścianie wisi niewielka ikona przedstawiająca Matkę Bożą z Dzieciątkiem Jezus. 27 listopada z obrazu zaczął wydzielać się olej. Było go tak wiele, że spływał na podłogę. W ciągu godziny wypełnił cztery talerze. Jednocześnie olej znów zaczął wypływać z rąk Myrny. Myrna i Mikołaj zwołali rodzinę. Tego dnia Myrna miała pierwsze objawienie. Usłyszała kobiecy głos: „**Nie bój się, jestem z tobą. Otwórz drzwi i nie zabraniaj nikomu kontaktu ze mną**”. Olej z obrazu wydzielał się przez cztery dni.

28 listopada do mieszkania państwa Nazzour przybyło wielu duchownych, a także funkcjonariusze policji. Zbadano próbki oleju, okazało się, że jest to olej z oliwek.

Pierwszy raz Myrna ujrzała Matkę Bożą 15 grudnia 1982 r. Wraz z grupą wiernych brała udział w modlitwie. W pewnym momencie utraciła kontakt z otoczeniem, całe jej ciało pokryło się oleistą substancją. Po chwili zupełnie utraciła świadomość. Trzy dni później objawienie się powtórzyło, ale tym razem Matka Boża przemówiła. 12 stycznia 1983 r. Myrna widziała też Jezusa. Jezus i Jego Matka przekazali jej orędzie.

26 października 1983 roku na rękach i

twarzy wizjonerki pojawiły się stygmaty. Od tego czasu zjawiają się one co pewien czas. Ostatnio – w Wielkim Tygodniu 2001 roku.

Wezwanie do pojednania

Orędzia przekazywane przez Myrnę to bezustanne nawoływanie do pokoju i pojednania między wyznaniem. „Kościół jest królestwem Nie-

ba na Ziemi. Kto wprowadza rozdział, ten nie ma miłości w sobie” – oto jedno z orędzi. Są one skierowane nie tylko do katolików. W miejscu objawień często modlą się wspólnie ludzie różnych wyznań. Objawienia zostały bowiem zaaprobowane przez miejscowe Kościoły chrześcijańskie. Arcybiskup Kościoła syryjsko-katolickiego Georges Habib Hafouri uczynił to 15 stycznia

1987 r. Blisko 20 lat temu Kościół uznał, że głos domagający się m. in. zjednoczenia daty Wielkanocy jest Głosem Boga... Jednak do dziś nie został On wysłuchany. To samo wezwanie powtarza Vassula Ryden, która czasem wspólnie z Myrną daje świadectwo, zachęcając do usilnej modlitwy o jedność chrześcijan.

(eb)

Myrna:

«PAN JEZUS PRZEKAZAŁ MI LIST...»

Świadectwo Myrny złożone podczas Mszy odprawianej z okazji 21 rocznicy objawień Matki Bożej z Sufanieh, w środę, 26 listopada 2003 roku, w kościele św. Pawła w Bab Tuma w Damaszku.

Bóg szukał miejsca, w którym mógłby złożyć swego Ducha i oczekiwał naszego „tak”, by stworzyć nową przyszłość. Maryja wypowiedziała wówczas swoje „tak”. Bóg otworzył szeroko swe podwoje, a promień światła rozjaśnił mroki snu...

Tymi słowami, wyrażam moje oczekiwania oraz to, co czuję na myśl o nadchodzącym miesiącu listopadzie, a zwłaszcza o dniach 26 i 27 listopada, które mają tak wielkie znaczenie dla mnie oraz całej rodziny z Sufanieh na świecie. Dni te są nowym „tak”, drzwiami otwartymi dla Matki Bożej i Pana Jezusa... Światło jest kontynuacją daru cudownego oleju, ale jeszcze ważniejsza od tego daru jest ciągłość modlitwy...

Objawienia... stygmaty... Później głos: „Ty jesteś Moim Kościołem, twoje serce należy do Mnie...” Życie z Chrystusem: „Ja jestem z tobą...”

Pewnego dnia zgaśnie jednak to światło, jakim są dary: oleju, objawień i stygmatów. Zniknie jasność nad Sufanieh i zamilknie Głos. Pozostanie jednak Słowo, które jest życiem. Dlatego, orędzia Naszego Pana są ważniejsze niż objawienia, stygmaty, ekstazy i cudowny olej.

Zachęcam was, abyście teraz zwrócili się w waszych sercach do Pana Jezusa i rozważyli to, czego dzisiaj od nas żąda.

Minęło dwadzieścia jeden lat, a Nasz Pan wciąż czeka na nas i będzie czekał.

Nie sądzcie, że chce On od nas więcej, niż jesteśmy w stanie ofiarować lub że domaga się więcej, niż potrafimy znieść... Mówi On: „Nie pytajcie, co Ja czynię, ponieważ jest to Moje dzieło. Waszą misją jest post i modlitwa”.

Nie możemy ofiarować Panu niczego poza naszą modlitwą. Powinniśmy wierzyć w jej moc i położyć w niej naszą ufność.

Nie wiem, dlaczego Pan Jezus wybrał właśnie mnie. Nie wiem, dlaczego wybrał Damaszek i Sufanieh.

Początkowo nic nie rozumiałam. Do tej pory nie rozumiem i nie chcę rozumieć, ponieważ w dniu, kiedy to się stanie, zaczęły liczyć wyłącznie na siebie.

Od chwili ujrzenia pierwszej kropli oleju, mówiłam do Chrystusa: „Panie, weź moją wolę, aby Twoja wola działała przez mnie”.

Uważam siebie za „listonosza” Pana Jezusa, który kazał mi dostarczyć swój list (orędzie). Aby wiernie wam je przekazać, potrzebuję waszej modlitwy, bardziej, niż wy sami. Nie sądzcie, że dotyczy to tylko mnie. Chrystus mógł wybrać kogokolwiek z was. Moglibyśmy zadać pytanie: „Dlaczego?” Przecież nie jesteśmy zdolni zrozumieć planów Bożych...

Wszystko zaczęło się od kropli oleju... Kropla ta powiększała się stopniowo i namaściła cały świat, by dać mu poznać pragnienie Boga, Jezusa i Maryi; pragnienie, którego przedmiotem jest jedność Kościoła Chrystusowego.

Wszyscy uważamy, że jedność ta wymaga rozwiązania wspólnoty mojego Kościoła. Pytałam wielu jego wierzących: „Do jakiego Kościoła należysz?” Odpowiedź tych, którzy znają orędzie z Sufanieh brzmiała zwykle: „Jestem chrześcijaninem”. Nie wstydzicie się przyznać, do jakiej wspólnoty należycie, ponieważ jest ona waszą rodziną. Każdy szanuje swoją wspólnotę i angażuje się w jej życie. Wspólnota jest rodziną... Nie jestem jednak dumna z własnej wspólnoty, ale z Chrystusa. To pomaga w ewangelizacji... Jedni należą do kościoła katolickiego, inni – do prawosławnego, maronickiego, syryjskiego... Nie powinniśmy się tego wstydzić. Pan wezwał nas, abyśmy się wzajemnie miłowali i unikali wszelkich podziałów. Mamy bowiem wspólną wiarę, dogmaty i chrzest. Gdzie zatem kryje się problem?

Jest nim brak miłości. Im mniej miłości, tym większe podziały między

wierzącymi. Dzisiaj, Pan wzywa nas, abyśmy miłowali się wzajemnie tak, jak On nas umiłował...

Wszyscy myślimy, że kochamy, niestety jednak czynimy to na własną modłę, nie tak, jak miłuje nas Bóg...

Sufanieh jest wezwaniem do jedności. Jedności każdego człowieka z Bogiem, z braćmi, z własną rodziną... Dlatego Pan Jezus wybrał rodzinę.

Na początku wielu było zaskoczonych tym, że jestem zamężna. Mnóstwo osób przychodziło do mnie i przekonywało, że zamiast pozostawać w małżeństwie, powinnam wstąpić do klasztoru. Nikt nie potrafił wyobrazić sobie, że Maryja mogła wybrać młodą mężatkę. Ludzie sądzą, że Maryja wybiera zawsze młodego człowieka, który jest gotów poświęcić się życiu zakonemu. Pan odwrócił jednak tę zasadę i wybrał rodzinę... Wybrał mnie, Myrnę, a także mojego męża, Mikołaja.

Najpiękniejsze słowa, jakie skierowała do mnie Maryja po czterech latach małżeństwa, brzmiały: „Dam ci nagrodę za twoje trudy”. Ta nagrodą stała się moja córeczka, Miriam, a później syn, Jan Emmanuel.

Pan Jezus wybrał rodzinę, aby powiedzieć wam, że Kościół jest rodziną, że rodzina powinna być domowym Kościołem i że jedność Kościoła powinna wyrastać z wewnętrznej jedności rodziny:

„Przekażesz pokoleniom słowa Jedności, Miłości i Wiary...”

„Stwórzcie Kościół...”

„Nie powiedziałam, że macie wybudować kościół...”

„Żądam od was Jedności...”

„Jak piękna jest rodzina, której dewiza to: Jedność, Miłość i Wiara...”

Rodzina oparta na fundamencie Miłości, Pokoju i Jedności, staje się świadectwem Jedyne Kościoła Chrystusowego i przyspiesza całkowite zjednoczenie chrześcijan.

Nie mogę głosić jedności, jeżeli nie przeżywam jej w mojej własnej rodzinie. Nie mogę mówić o Miłości, jeśli w mojej rodzinie jej brakuje. Jak mogłabym nauczać o czymś, czego sama nie doświadczam?

Niestety, żyjemy dzisiaj w świecie, który o wiele bardziej miłuje Chrystusa ukrzyżowanego, niż zmarłychwstałego. Być może decydują o tym cierpienia, jakie przeszedł. Zapominamy jednak, że po Ukrzyżowaniu nastąpiło zmarłychwstanie, a po cierpieniach – radość. Tym jednak, co wyraża całą naszą wiarę, jest właśnie zmarłychwstanie Jezusa Chrystusa.

Jeśli szukacie znaków... wiedźcie, że

olej, objawienia i ekstazy nie są najważniejsze. Największym cudem jest przemienienie chleba i wina w Ciało i Krew Pańską. Ten cud możemy przeżywać codziennie, ponieważ Jezus jest obecny wśród nas w swojej Eucharystii.

Oto najpiękniejsze słowa, jakie usłyszałam od Matki Bożej: „Pamiętajcie o Mnie, gdy przepełnia was radość.”

Niestety, myślimy o Panu tylko wtedy, gdy Go potrzebujemy. Jezus wzywa nas i cierpi, ponieważ pragnie On uczestniczyć w naszej radości tak samo, jak my uczestniczymy w Jego Męce. Dlaczego zwracamy się do Niego w cierpieniu, ale nie potrzebujemy Go, kiedy przeżywamy chwile radości? Dlaczego uważamy, że choroba pochodzi od Boga? Dlaczego nie twierdzimy, że nasze dobre samopoczucie pochodzi od Niego?

„Pamiętajcie o Mnie, gdy przepełnia was radość”!

Jak piękne jest to, że Bóg wysłuchuje nasze modlitwy! Jak bardzo cieszymy się, gdy prosimy i otrzymujemy! Jak wielka jednak powinna być nasza radość, gdy Pan obdarza nas czymś bez naszych próśb? Dopiero wtedy, gdy żyjemy blisko Niego, zaczynamy rozumieć, że to On nas obdarowuje i że otrzymujemy Jego łaski. Jeśli jednak przebywamy z dala od Boga, nie zauważamy darów, które nie były przedmiotem naszych modlitw.

Bóg obdarzył nas życiem, o które się nie modliliśmy. Dał mi łaskę swojej obecności w Sufanieh, o którą wcześniej Go nie prosiłam. Choć nigdy przedtem się o to nie modliłam, pozwolił mi ujrzeć swoją Świątłość, słyszeć swój głos i widzieć swoją Matkę.

Bóg istnieje i zsyła nam swoje dary, nawet, jeśli o nie nie prosimy. Pragnie jednak, abyśmy zwracali się do Niego i chcieli nas wysłuchiwać, mimo że czasami zwleka...

Wielu zniechęciło się do modlitwy o Jedność, ponieważ wydaje im się, że nie otrzymują na nią żadnej odpowiedzi, że brak jakiegokolwiek inicjatywy ze strony Kościoła i kapłanów...

Pan Jezus chce działać przez naszą modlitwę. Wszyscy, zarówno księża, jak i świeccy, zostaliśmy wezwani do budowania Jedności Ciała Chrystusowego. Modlitwa ta zostanie spełniona w wybranym przez Niego czasie. My zaś mamy prosić niestrudzenie, z niezachwianą wiarą w Boga, który powiedział:

„Nie zniechęcajcie się, gdy nie otrzymujecie...” „Nie lękajcie się, gdy ponosicie porażkę...”

Oznacza to, że zjednoczenie nastąpi, ale w momencie chciwym przez naszego Pana. Powinniśmy się modlić i nie ustawać... Pan zna czasy i chwile... Nasza modlitwa być może jest jeszcze niewystarczająca. Może nie doceniamy tego, co już uzyskaliśmy... Bóg nas jednak wysłucha.

Moja historia znaczy niewiele. Stała się ona elementem dążenia do Jedności Ko-

ścioła Chrystusowego. Jedność ta leży w rękach Boga, który zawsze dochowuje wierności. Musimy jedynie modlić się, aby zechciał działać przez nas.

Przekazuję wam to ostatnie słowo:

Największym niebezpieczeństwem jest budowanie swojej wiary na jednym zjawisku, takim jak objawienia w Sufanieh lub cokolwiek innego. Pan przychodzi nam z pomocą, gdy widzi letniość naszej wiary, brak zaufania i Miłości. Jednakże Ewangelia, którą posiadamy, jest dla nas koronnym dowodem, a powstanie Chrystusa z martwych – kluczowym znakiem wiary, chleb zaś i wino przemienione w Ciało i Krew, największym z możliwych cudów. Dlatego nie potrzebujemy znaków. Pan jednak daje nam znaki dla umocnienia naszej wiary, nie zaś dla jej udowodnienia.

Nie wierzę, że na świecie istnieje choć jeden człowiek zupełnie niewierzący... Nie mogę sobie tego wyobrazić. Każdy, od dnia swojego chrztu, nosi w sobie załazek wiary. Musi on jednak zacząć się rozwijać. Oby nie stało się to w chwili osłabienia, choroby, śmierci lub rozpacz...

Oby rozwinął się on w momencie radości, gdyż to wtedy łatwiej doświadczamy obecności Bożej.

Wszyscy przygotowujemy się do świąt Bożego Narodzenia. Niosą one ze sobą wiele treści.

Gdzie jest nasza wiara w Jezusa miłosiernego i kochającego?

Gdzie jest nasza wiara w Jezusa, narodzonego w grocie betlejemskiej?

Gdzie jest nasza wiara w Jezusa płaczącego na krzyżu?

Gdzie jest nasza wiara w Jezusa, Nauczyciela, któremu obcy jest faryzeizm?

Gdzie jest nasza wiara w Jezusa, niosącego na ramionach zgubioną owcę?

Gdzie jest nasza wiara w Ciebie, Baranku Boży?

Zanim pomyślimy, jak udekorować na-

sze domy, żłobek i choinkę, zastanówmy się, jak przyozdobić nasze serca, by odpowiednio przygotować się na przyście święt. Powinny one zrodzić w naszych sercach nadzieję, w naszych rodzinach pojednanie i pokój na całej ziemi.

Boże Narodzenie to fragment historii Jezusa, Syna Człowieczego.

Czymś więcej jest jednak chrzest, fragment historii Jezusa jako Syna Bożego.

Czy wystarczająco modlimy się do Tego, którego pieczęć otrzymaliśmy podczas chrztu?

Módlcie się wiele za mnie, aby Chrystus udzielił mi łaski wytrwałości i pokory. Módlcie się za moją rodzinę i za ten dom, który Pan wybrał, aby pozostał bezinteresownie otwarty dla modlitwy, dla każdego gościa, bez wypytывania, kim jest, do jakiej wspólnoty należy i jaką religię wyznaje.

Ja ze swej strony zanoszę wasze prośby przed oblicze Najświętszej Maryi Panny. Dziękuję wam. Dziękuję, że po dwudziestu jeden latach dalej chcecie słuchać tego co mam wam do przekazania.

RANA MOJEGO SERCA JEST ŹRÓDŁEM MIŁOŚCI

**Orędzie z Wielkiego Czwartku
8 kwietnia 2004**

Tego roku, pamiątka Zmartwychwstania była świętowana w tym samym dniu przez katolików i wyznawców prawosławia. Dlatego wielu oczekiwało niezwykłych wydarzeń w Sufanieh. Liczni pielgrzymi z całego świata przybyli do Damaszku, by razem z Myrną obchodzić Wielki Tydzień.

Myrna cierpiała od samego rana.

O 11.45 weszła do swojego pokoju, w którym byli obecni ojcowie: Paweł Fadei, Adel Teodor Khoury i Elias Zalaoui, kapłan francuski, o. Józef Besnier i kanadyjski – o. Louis Rene Gagnon MSC, wielu lekarzy z Niemiec, Francji, Stanów Zjednoczonych, Norwegii, Szwecji i Danii oraz

Myrna z mężem Mikołajem i z dziećmi

teolog duński, Niels Christian Hvidt.

Było oczywiście, że cierpienie Myrny się nasila. O 13.25, w stanie półświadomości wypowiedziała ona słowa: „Rana Mojego Serca wystarczy.” O 13.55 na jej ubraniu po lewej stronie klatki piersiowej pojawiły się ślady krwi. Lekarze stwierdzili ranę o długości 43 milimetrów. O 14.00, Myrna powiedziała:

„Oto źródło, w którym ukoi pragnienie każda dusza. Rana Mojego Serca jest źródłem Miłości. Inne rany są spowodowane złem, którego nie popełniłem.”

Myrna twierdzi, że nic nie widziała. Słyszała jednak głos Chrystusa. Całe zdarzenie zostało nagrane i sfilmowane dla potrzeb dokumentacji.

NOŚCIE WSCHÓD W WASZYCH SERCACH

Orędzie z Wielkiej Soboty 10 kwietnia 2004 roku

„Oto Moje ostatnie przykazanie dla was: Wróćcie do siebie, ale noście Wschód w waszych sercach. Stąd ponownie nadchodzi światłość. Wy jesteście jej blaskiem pośród świata, który zwiedziony przez materializm, zmysłowość i próżną chwałę, zapomniał o prawdziwych wartościach.

Zachowajcie waszą wschodnią autentyczność. Nie pozwólcie, aby tutaj, na Wschodzie, odebrano wam waszą wolę, wolność i wiarę.”

Jednym z głównych wezwań Chrystusa jest prośba do chrześcijan o ujednolicenie dat Wielkanocy.

Ze strony internetowej <http://www.soufanieh.com>

można pobrać petycję, a następnie wypełnioną i podpisaną przesłać na adres: Association Notre-Dame-de-Soufanieh a Montréal 549A - 39 Avenue Lachine, Qc - H8T 2E2 - CANADA Tel: 514 634 0371 - Fax: 514 639 1587

Słowa usłyszane przez Vassulę 27.03.92

Drodzy przyjaciele, drodzy towarzysze, drodzy bracia, nie ma miłości takiej jak Moja.

Co zrobiliście z Moją Miłością? Moi bracia, zjednoczcie się, idąc za nakazami Mojego Serca, którymi są Miłość i Pokora. Rzeczy, które – według was – mogą was zjednoczyć, są rzeczami ziemskimi i nie doprowadzą do jedności.

One nie mogą zupełnie nic sprawić ani zaofiarować... Dopóki nie pojednacie się jedni z drugimi w pokorze i dopóki nie będziecie się kochać wzajemnie, jak Ja was kocham, dopóty będzie trwało wasze rozdzielanie.

Moje dzieci, czy muszę znowu zaznać bólu w czasie tej Wielkanocy? Wielu z was widziało niemych, którzy zaczęli mówić, chorych, którzy zaczęli chodzić i ślepych, którzy odzyskali wzrok, a jednak dalej wychwalacie Mnie tylko swoimi wargami...

MODLITWA

O ZJEDNOCZENIE CHRZEŚCIJAN

O Panie, który w przeddzień swojej śmierci ze względu na nas, modliłeś się, aby wszyscy Twoi uczniowie byli doskonale jedno,
jak Ty jesteś w Twoim Ojcu,
a Twój Ojciec jest w Tobie,
proszę spraw, byśmy odczuli boleśnie niewierność
wyrażoną w braku jedności.

Obdarz nas uczciwością, abyśmy to uznali
i odwagą, abyśmy odrzucili to, co się ukrywa
w naszej obojętności, nieufności,
a nawet we wzajemnej wrogości.

Obdarz nas łaską, abyśmy się wszyscy spotkali
w Tobie, tak aby z naszych dusz
i z naszych warg stale unosiła się Twoja
modlitwa o jedność Chrześcijan,
taka jakiej Ty pragniesz i takimi sposobami,
jakich Ty pragniesz.

Ty, który jesteś samym Miłosierdziem, pozwól nam
odnaleźć w Tobie ścieżkę, która prowadzi
do Jedności w posłuszeństwie Twojej miłości i Twojej prawdzie. Amen.

